

והוינן בה: ואברהם גופיה, מנלן שמאבהה עבד?

ומשנינן: דכתיב "זרע אברהם אהבי".

והוינן בה: מאי איכא בין עושה מאהבה לעושה מיראה מה ההבדל ביניהם?

ומשנינן: איכא, הא דתניא: רבי שמעון בן אלעזר אומר: גדול העושה מאהבה יותר מן העושה מיראה.

שזה העושה מיראה זכותו תלוי להגן על צאצאיו רק עד לאלף דור.

וזו העושה מאהבה זכותו תלוי עד לאלפים דור. (41)

והראיה, דהכא, בעושה מאהבה, כתיב "ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשומרי מצותי".

והתם, בעושה מיראה, כתיב "שומר הברית והחסד לאהביו ולשומרי מצותיו לאלף דור". ו"שומרי מצותיו" היינו מיראה. (42)

ומקשינן: התם נמי כתיב "לאהביו

ולשומרי מצותיו לאלף דור", ומשמע שגם מאהבה רק לאלף דור? (43)

ומתריצין: האי לדסמיך, והאי לדסמיך ליה.

ה"אלפים" סמוך ל"לאהבי", ואילו האלף סמוך ל"ושומרי מצותיו".

הנהו תרי תלמידי דהווי יתבי קמיה דרבא.

חד אמר ליה לרבא: אקריון בחלמאי הקרו לי בחלומי את הפסוק "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך".

וחד אמר ליה: אקריון לי בחלמאי "וישמחו כל חוסייך, לעולם ירננו ויעלצו בך אהבי שמך".

אמר לחו רבא: תרויכו רבנן צדיקי גמורי

אתון! מר שהקרו לו "ויעלצו בך אהבי שמך", עובד מאהבה.

ואילו מר שהקרו לו "אשר צפנת ליראיך", עובד מיראה.

הדרן עלך פרק כשם שהמים

41. אינו דומה להא דלעיל כב ב, דנחלקו בגמרא בפרוש מאהבה ובפרוש מיראה אם הוא משובח או לא. דשם הכוונה מאהבת שכר המצוות ויראת העונש, וכאן מיירי באהבת המקום ומיראתו, שמוראו גדול ומוטל על הבריות. רש"י.

43. לכאורה היה יכול להקשות כן גם אקרא קמא, דכתיב גם ולשומרי מצותי. וי"ל דאפשר לפרש שהיראה באה מצד אהבה אבל בקרא בתרא דאוקמיה ביראה בעלמא פריך דהא כתיב בה גם אהבה. ח"א מהרש"א.

42. שלשון שמירה נופל על לא תעשה כמו